

РЕШЕНИЕ

№ 9618

гр. София, 11.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12606** по описа за **2025** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба от „ЛИБЕРА ЕСТЕЙТ“ ООД против Решение № 3567/03.10.2025 г., постановено по НАХД 15909/2024 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 130-ти състав. С посочения съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление № ПО-02-52/30.08.2024г., издадено от Б. дирекция „3. район“ [населено място], с което на жалбоподателя е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 2000 / две хиляда /лева, за нарушение на чл.44, ал.1 от Закона за водите.

Иска се отмяна на съдебният акт като неправилен.В частност:

Твърди се, че е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 200, ал. 1, т. 2, предложение първо от Закона за водите, съгласно която разпоредба се наказва лице, което ползва водни обекти, водностопански съоръжения и системи без необходимото за това основание, но нито в АУАН, нито в издаденото въз основа на него НП е посочено в какво се изразява ползването на процесното водоземно съоръжение. Твърди се, че по никакъв начин дружеството - жалбоподател не е използвало водата от сондажа за водоснабдяване, както е посочено в процесното НП, нито за напояване на стопанския двор, в който не се отглеждат никакви селскостопански култури, нито за каквито и да е други стопански нужди, свързани с дейността на „ЛИБЕРА ЕСТЕЙТ“ ООД. Посочва, че неколкократно представители на жалбоподателя са обръщали внимание на проверяващи от [община] за изтичането на водата в двора на

жалбоподателя, но от страна на общинската администрация не са предприети никакви действия за отстраняване на проблема, което е принудило „ЛИБЕРА ЕСТЕЙТ“ ООД самостоятелно да потърси решение. Анализират свидетелските показания в смисъл, че водата не се е ползвала от дружеството.

Твърди, че първоинстанционният съд е приел за абсолютно безкритично посоченото в АУАН и в последвалото го НП и се е доверил единствено на обясненията на св. К., като въобще не е коментирал и оценил тези на водения от дружеството свидетел. Твърди се, че неясно съдът е установил в мотивите си, че ползването на водите се изразявало в преминаването им през стопанския двор и оттам в близкото дере. Твърди се, че в решението не се посочва в какво именно се изразява ползването на водата. Иска се от съда да отмени решението на СРС и издаденото НП. Претендира разноски.

В проведеното по делото открито съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Д., който поддържа касационната жалба, който моли жалбата да бъде уважена, а решението на СРС отменено, ведно с обжалваното наказателно постановление. Излага аргументи. Моли за присъждане на разноски за първата инстанция. Не претендира разноски за втората инстанция. Ответната страна по делото не изпраща процесуален представител и не ангажира становище по касационната жалба.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура намира касационната жалба за основателна и моли същата да бъде уважена.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания, доводите на страните и извърши проверка на законосъобразността на обжалваното решение по посочените в жалбата основания, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Производството пред СРС се е развило по жалба на „Либерта естейт“, ООД против Наказателно постановление № ПО-02-52/30.08.2024г., издадено от Главен инспектор в Дирекция „Контрол“ към БДЗРБ с което на жалбоподателя е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 2000 / две хиляда /лева, за нарушение на чл.44, ал.1 от Закона за водите.

При осъществения контрол за законосъобразност на оспореното наказателно постановление /НП/, районният съд е приел, че правилото на чл. 44, ал. 1 от ЗВ въвежда общ разрешителен режим за водовземане, който не се прилага в изрични и лимитативно изброени в закона случаи. СРС е приел, че извършването на нарушението по чл. 200, ал. 1, т. 2 от ЗВ, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя се установява по безспорен начин от доказателствата по делото. Също така при съставянето на акта за установяване на административно нарушение са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП - тези на чл. 57 от ЗАНН, като АУАН е издаден от компетентен орган съгласно нормата на чл.201, ал.1 ЗВ, и приложена Заповед № РД-05-218/02.09.2022г. на директор на басейнова дирекция, по силата на която св.К. е упълномощена да съставя АУАН за нарушения по ЗВ. Съгласно нормата на чл.201, ал.2 ЗВ-Наказателните постановления се издават от министъра на околната среда и водите или оправомощени от него длъжностни лица или от директорите на басейновите дирекции. Обжалваното НП е издадено от компетентен орган- директорите на басейнова дирекция. Съдът е кредитирал показанията на извършилия проверката на място служител на Б. дирекция. Съдът е приел, че заключението, че дружеството ползва водовземно съоръжение отвеждащо водите в стопански двор, не почива единствено на гласните доказателствени средства, но и на извършения

на място оглед, при който е проследен пътят на поставен маркуч който гравитачно отвежда водите в стопанисвания двор на жалбоподател. Поставяне на гумен маркуч в напорен тръбопровод не се оспорва от страна на жалбоподателя, но съдът не е ценил с нужното доверие изразеното становище, че целта е била водите да се отвеждат извън стопанския двор, тъй като в показанията си св.К. е категорична, че маркуча е отвеждал водата в стопанския двор на жалбоподател, изтича се в гьол, а от там чрез тръба постъпва в дере.

Посочено е, че констатираното при проверката на 03.07.2024г. водовземане, безспорно попада в кръга обществени отношения, които нормата на чл. 44, ал. 1 от ЗВ регулира, респ. същото е следвало да бъде уредено в съответствие с предвидения в цитираната правна норма разрешителен режим. Отсъдено е още, че не са налице основания за прилагане разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като законът за водите определя висока степен на обществена опасност на деянията, които нарушават неговите норми, като са изложени аргументи за това.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно.

СРС неправилно е анализирал събрания доказателствения материал, който обосновава извършеното нарушение, т.е. решението е постановено в нарушение на материалния закон.

В НП е възприета фактичката обстановка, отразена в АУАН, но в развитото се административнонаказателно производство липсва посочване целта на водовземането от минерална вода и оттам необходимостта от издаване на разрешително по реда на Закона за водите.

В случая е приложима разпоредбата на чл.12, ал.6 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в която са посочени целите, за които бива ползвана минералната вода и която определя и целта, за която би било издадено съответното разрешително за водовземане от минерална вода по реда на чл.44, ал.1 от Закона за водите.

Неправилно СРС е възприел, че твърдяното нарушение касае водовземане на минерална вода, при условие, че липса посочване за коя от целите по чл.12, ал.6 от цитираната Тарифа е необходимо то и оттам неправилно е възприето, че деянието представлява нарушение на закона за водите, изразяващо се в ползването/водовземането на тези води без разрешително.

Административнонаказващият орган, впоследствие и СРС, не са изложили никакви мотиви, нито е проведена установителна дейност по въпроса дали Сондаж № 2920 от НМВ-ИДС „Хотово“, [населено място], [община], област Б. е на самоизлив или не и ако е дали по естествен начин не се залива имота на дружеството и оттам дали поставянето на гумен маркуч не представлява дейност по защита на имота на жалбоподателя от изливащите се води или пък е налице водовземане с конкретна цел, за което е необходимо разрешително и каква ще тази цел. Оттук недоказано остава нарушението и неправилно ангажирана отговорността на касатора.

При анализа на свидетелските показания, АУАН и НП се установява недоказаност на нарушението, а именно: видно от НП по време на проверката е констатирано водовземане за водоснабдяване на стопанския двор, а същевременно св. С. К., служител на наказващия орган при проведен разпит на о.с.з. на 10.07.2025г. твърди, че водата постъпва в гьол, където има разни животинки и оттам отива в дерето. Пак същия свидетел твърди, че лозята се напояват от разрешение, издадено от Б. дирекция. Св. К. твърди също, че има и стопанска постройка, която може да е запазена, но не е влизала в нея да я види имало ли е басейн. Т.е. не е доказано, че водата се ползва за водоснабдяване на стопанския двор както е посочено в НП „...посредством гумен маркуч поставен на напорния тръбопровод на сондажа и отвеждащ минералните води гравитачно в селскостопанския двор.“, което води до недоказаност на нарушението.

Настоящият съдебен състав счита още, че е налице и несъответствие между посочената за нарушена разпоредба – чл.44, ал.1 от Закона за водите и наложената санкция чл.200, ал.1, т.2,

предложение първо от същия закон:

За твърдяното нарушение е ангажирана административнонаказателна отговорност по реда на чл.200, ал.1, т.2, пр.първо от Закона за водите, която разпоредба гласи „Наказва се с глоба, съответно имуществена санкция, освен ако не подлежи на по-тежко наказание, физическото или юридическото лице, което: ползва водни обекти, без необходимото за това основание или в отклонение от предвидените условия в разрешителното - от 2000 лв. до 10 000 лв.“. Легална дефиниция на понятието „ползване“ е посочена в параграф 1, т. 25 от Допълнителните разпоредби на Закона за водите, а именно: "ползване" на водния обект е всяка дейност в него, която, без да е свързана с отнемане на водите му, притежава потенциал за въздействие върху режима на водите.

Същевременно в параграф 1, т. 7 от ДР на Закона за водите е дадено и легално определение на понятието „водовземане“: "водовземането" обхваща всички дейности, свързани с отнемане на води от водните обекти.

В този смисъл ако за дейността, описана като нарушение в НП, респ. АУАН, се изисква разрешително за водовземане по чл.44, ал.1 от Закона за водите, тъй като се отменат води, то и за извършеното нарушение би следвало да се наложи съответстващата санкция за водовземане, а не за ползване на води. Твърдяното нарушение не представлява ползване на води, защото ползването е всяка дейност, която не е свързана с отнемане на води, а в случая водите се отнемат чрез гумен маркуч към стопанския двор и оттам в близкото дърво, т.е. извършва се водовземане.

В полза на орния извод е и посочената за нарушена разпоредба – чл.44, ал.1 от Закона за водите. Нарушението се изразява в отнемане на води, т.е. водовземане по смисъла на параграф 1, т. 7 от ДР на Закона за водите и санкцията за този вид нарушение е предвидена в разпоредбата на чл.200, ал.1, т.1 букви от „а“ до „г“ от Закона за водите, а не тази, ползвана от административнонаказващия орган - чл.200, ал.1, т.2, пр.първо от закона за водите.

Това налага да се приеме, че е налице несъответствие между правната квалификация на извършеното нарушение и наложеното наказание, като наложеното наказание не съответства на извършеното нарушение, което обуславя извод за незаконосъобразност на издаденото НП. Нарушен е принципа на чл.27, ал.1 от ЗАНН, а именно: административното наказание се определя съобразно с разпоредбите на този закон в границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение. Като следствие - СРС е постановил съдебен акт в нарушение на материалния закон, тъй като само поради несъответствието на извършеното нарушение и наложената санкция е следвало да отмени НП.

При изложените оспорваният акт следва да се отмени и вместо него да се постанови отмяна и на издаденото наказателно постановление.

При този изход на спора, на основание чл. 143 от АПК на касатора следва да се присъдят претендираните разноски за първа инстанция /претендирани 500лв. адвокатски хонорар за първата инстанция/.

С оглед изложеното и на основание чл.63в вр. чл.221, ал.2 и чл.222, ал.1 от АПК Административен съд – София град, XIII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 3567/03.10.2025 г., постановено по НАХД 15909/2024 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 130-ти състав като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № ПО-02-52/30.08.2024г., издадено от Б. дирекция „3. район“ [населено място].

ОСЪЖДА Б. дирекция „3. район“ [населено място], да заплати на „ЛИБЕРА ЕСТЕЙТ“ ООД направените по делото разноски в размер на сумата от 255,65 /двеста петдесет и пет евро и

шестдесет и пет цента/ евро или 500 /петстотин/ лева разноси по нахд № 15909/2024г на СРС.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Съдия: